

ných, podléhá dani důchodové již příštím měsícem pobytu (§§ 145, 146 a 149 cit. zák. a čl. 25 a 26 cit. vyk. předp.).

3. Poplatnost zaniká, odstěhuje-li se poplatník z obvodu platnosti zákona tohoto, při doživotních rentách pak a podobných důchodech smrtí oprávněné osoby; — účinek zániku toho datuje však teprve od příštího měsíce, kdy zmíněná skutečnost v osobě poplatníka nastala. Pokud však smrtí poplatníka nezaniknou brané jím důchody, vymáhá se daň jemu předepsaná na pozůstalosti jeho za zbývající část roku kalendářního (§ 146 cit. zák. a čl. 27 cit. vyk. předp.).

Stěhuje-li se oprávněná osoba z této poloviny říše a má li jí být daň důchodová odepsána, povinna jest oznámiti to do 14 dní příslušnému úřadu; zemře-li osoba důchodů požívající, jsou povinni dědicové (do 3 měsíců) jen tehdy učiniti o smrti oprávněného oznámení, chtějí-li, aby jim snížena byla daň na dále trvající (§§ 146—148 cit. zák. a čl. 29 cit. vyk. předp.).

Podá-li se pozdě takovéto oznámení, odepíše se daň teprve počínaje měsícem, který následuje po tom, kdy ono opožděné oznámení se stalo.

4. Dani důchodové i s příslušenstvím propůjčeno jest zákonné právo zástavní k těm poplatným důchodům, ze kterých se daň platiti má; toto právo zástavní nemá přednosti zvláštní, nýbrž pořadí jeho řídí se tím dnem, kterého bylo ku platnosti přivedeno. Naproti tomu není co do času omezeno a může se proto nabýti zároveň pro daň důchodovou několika let.

Toto zástavní právo přivéstí jest ku platnosti tím způsobem, že se osobě (dlužníkovi), která zavázána jest vypláceti důchody dani důchodové podrobené, oznámí přípisem (dle zvláštního vzorce sdělaným) příslušný nedoplatek daně důchodové s tím vyzváním, aby zadržela další splátky příslušných důchodů tak dlouho, dokud nebude uhrazen nedoplatek daně důchodové s příslušenstvím. Pořadí tohoto zákonného práva zástavního posuzovati jest po dni tohoto oznámení.

Ustanovení o tomto zákonném zástavním právu neplatí o důchodové dani, která přivádí se ku platnosti srážkou (§ 150 cit. zák. z r. 1896 a čl. 30 cit. vyk. předp. z r. 1897).

Repertorium nálezů viz Kniha judikátů a repertorium nálezů.

Replika (v řízení soudním).

I. P o j e m.

Replika jest ono stadium sporu, ve kterémž žalobce odpověď žalovaného zodpovídá hledě s jedné strany seslabiti a cdraziti námitky protivníkovy, s druhé strany pak přivéstí ku platnosti svůj žalobní nárok naproti námitkám těmto. Z toho jde na jevo, že pojem repliky sluší pojímati v širším a v užším smyslu. V širším slova smyslu jest replika zodpovědním odpovědí a žalobce jest dle řádu soudního povinen — jako žalovaný — zodpověděti jasně a srozumitelně skutkové okolnosti obrany dle pořádku, v jakém byly předneseny (§ 5 všeob. s. ř.). V užším slova smyslu jest replika soujmem všech nových námitek a spojených s tím důkazů a vývodů právních, kteréž žalobce v replice uvádí usiluje obranu seslabiti.

Replika jest jedním z procesných útvarů starého (Josefinského) řádu soudního. V novém řádu soudním 1. lednem 1898 v život vešlém se pojem tento vůbec nevyskytuje. Leč vzhledem k tomu, že ještě celá řada sporů